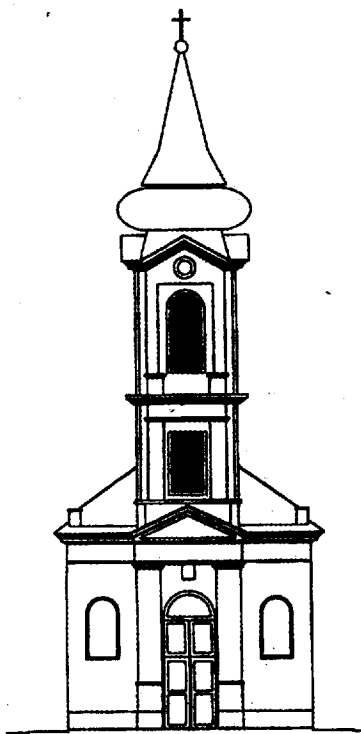

KATOLIKUS ÉLET

KISTARCSA

AZ EMLÉKEZÉS VASÁRNAPJA

Emlékezünk, hogy ne felejtünk. Emberi gyarlóság: felejtünk. Nem csupán azért, mert gyengül értelmi képességünk, hanem azért is, mert szeretünk túl menni értékeinken, elhagyni, ami szép volt, ami értékes volt. Búcsú vasárnapján a kistarcsai egyházközség emlékezik. Az évenként visszatérő ünnepen emlékezünk a múltra, a régen élőkre, az őslakókra. Emlékezünk azokra, akik itt éltek és megálmodták ezt a templomot, és meg is építették.

Könnyű vagy nehéz emlékezni? – Könnyű emlékezni azoknak, akik ide tartoznak fizikailag. Itt vannak gyakran Isten házában, de lélekben is itt vannak, mert ide hozzák életük örömét, bánatát. Belépnek a templomba a világi életből, mely tele van sokszor bűnnel, gonoszszággal, sárdobálással; de tele lehet testi fájdalmakkal, betegséggel, nyomorúsággal. Ha belépünk a templomba, kint hagyjuk az előbb említett terheket, és kitör belőlünk a fohász, az ima: „Uram, jó nekünk itt lenni!” Jó leborulni előtte, jó csendben lenni előtte, elsírni bánatunkat. Uram! Nekünk könnyű Rád emlékezni. – Nehéz emlékezni azoknak, akik nem akarnak Rád emlékezni. Őket hatalmukba ejtette az Isten tagadás, a káromlás. A hitetlenség fagyos jégmezőin vánszorognak. Ők már távol állnak a hit, a vallásos élet legkisebb gyakorlatától. És ami még fájdalmas, másokat is belerántanak a pusztulás mélységébe. Nekik nehéz emlékezni, ők már nem akarnak emlékezni.

Búcsú napján emlékezünk. Azt szokták ilyenkor mondani: nosztalgizunk. Általában tudjuk, használjuk ezt a szót: nosztalgia. Én mégis megnéztem az

idegen szavak és kifejezések szótárát, és a nosztalgia szónál ezt olvastam: Görög szó. Első jelentése: sóvárgás, vágyakozás valami után, ami elmúlt, ami visszahozhatatlan. Második jelentése: honvágy. Sóvárgunk, vágyakozunk a múlt után. Miért? Talán azért, mert kényelmesebb volt, fényűzőbb volt, vagy talán modern volt. Nem, akkor ezek nem voltak. Hát akkor miért vágyakozunk? Azért, mert akkor emberibb volt az élet. Szerény volt, de mégis megelégedett. Egyszerűbb volt, de mégis boldogabb volt. Szegény volt, de mégis gazdagabb volt. A gazdagságot akkor nem pénzben, birtokban, házban, betétkönyvben, autóban mérték, hanem lelki értékekben. A lelki értékek után vágyakozunk, mely sok ember életében visszahozhatatlan. Sóvárgunk, vágyakozunk az után, ami elmúlt. Mi múlt el a-20. és a 21. században? Elmúlt az ember emberi arculata. Megáll előttünk valaki. Az emberi arca látható, de a fizikai arc mögött nincs emberi arc. Nincs, mert becsapja a másikat, félrevezeti. Hazug állításával magának előnyöket szerez. Mosolygós szavakkal megkárosítja az egyszerű embert. Kiforgatja egyszerű kis otthonából. Földönfutóvá tesz sokakat, ő pedig hamis úton járva mindig gazdagabb lesz. Ezek az emberek fizikai, testi arccal rendelkeznek, de emberi arculatuk már nincsen, mert eladták lelküket, mert az Isten tagadás, a hitetlenség vezeti őket.

Mit tegyünk, mit tehetünk? Az embernek joga van boldognak lenni a földön, és a földi boldogságon keresztül elérni az örök boldogságot. Hogy ezt a földi és örök boldogságot elérjük, nem szabad az embert beledönteni a nyomorba, a nélkülözésbe, a szegénységbe, az igazságtalanságba. Amikor emlékezünk, akkor vágyakozunk az ember emberi arculatára. Olyan személyekre gondolunk, akiknél az igen, mindig igen, akiknél a nem, mindig nem, akik tudnak az igaz úton haladni.

Vágyakozunk, emlékezünk azokra az ősökre, akiknek az életét átszötte az imádság, az Isten szeretet, és ezzel együtt ez emberszeretet is. Vágyakozunk azokra, akiknek szent volt az Isten háza, a tiszparancsolat, akik megálltak vasárnap és törődtek a lelkükkel. A tisztelet és az elismerés zászlaját hajtjuk meg azok előtt, akik itt éltek, akik szegényes ruhában jártak, de gazdag lelkületük volt. Az emlékezés napján azt kérjük a jó Istentől: Uram, add nekünk azt a vallásos lelkületet, ami őseinkben volt.

Somlai József plébános

Magyarok Nagyasszonya

Október 8.

Oltalmaz

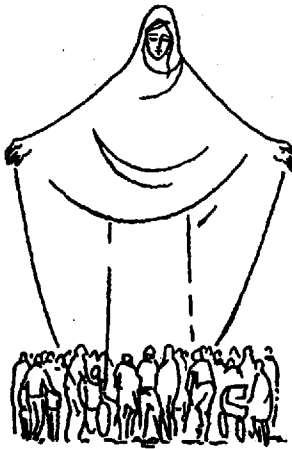
alá

futunk

Istennek

Szent

Anyja

A Magyarok Nagyasszonya - aki egyben a Világ Győzelmes Királynője (Ennek kifejezését megtaláljuk Szent István felajánlásában!) - Magyarország patrónusa, minden magyarok Úrnője, a Szent Koronának, amelyben Isten Égi és földi birodalmának az egybeszövődése fejeződik ki, a harmadik központi alakja. Ennek a felfogásnak dogmatikai alapja Mária mennybe fölvétele. Történelmi alapja a magyar nép ősi Boldogasszony hagyománya, továbbá annak bizonyossága, hogy Magyarországot Szent István a Szent Szűz oltalmába ajánlotta. Valamint az, hogy a Szent Korona tanának megalkotása után a magyar nemzet hitében: a Regnum Marianum gyönyörű eszméjében megzavarhatatlan összhangzással váltak megbonthatatlan egységgé az angyal hozta Szent Korona (aki Isten gondolata a magyar népről: akit Isten küldött a Magyar nemzetnek azzal a magasztos üzenettel, hogy vállaljon szent

küldetést az Élő Égi Igazság szolgálatában) és a Nagyasszony, a magyarok hites, igaz védelmezője, Égi Királynője. Nincs is hát abban semmi hiteltelen, hogy a Szűzanyát és a Szent Koronát magyar földön felfoghatatlanul nagy tisztelet övezi, minden magyar egyéni és közösségi (családi, lovagi, állami) életében.

Vaszary Kolos bíboros hercegprimás kérésére XIII. Leó pápa engedélyezte ezt az ünnepet, október 2. vasárnapjára. Szent X. Pius pápa - aki a vasárnapokat megszüntette a rájuk tett ünnepektől - október 8-ra helyezte át. Huszonöt évvel ezelőtt II. János Pál pápa ezen a napon szentelte fel a római Szt. Péter Bazilika altemplomában létesített magyar kápolnát a Magyarok Nagyasszonya tiszteletére.

Ez a ragaszkodás a világon, egyedülálló módon népeneinkben fogalmazódik meg. A Mária-énekek hangulata, érzelmi telítettsége, közvetlen hangvétele bemutatja kapcsolatunkat a Boldogságos Szent Szűzzel. Különösen a Boldogasszony Anyánk kezdetű ének az, amely összefoglalja - sokáig nemzetünk himnuszaként - népünk óhaját, kéri a történelemben sokszor negatív kimenetelű események elszenvedőjeként pártfogását. Eredményesen! Csak rajta keresztül juthatunk el "az istenfélelemnek, megismerésnek" útjára, ő mutat be minket Szent Fiának. Bizalmunk alapja az Ő Szentháromsághoz fűződő különleges viszonya: Ő Isten teremtménye (leánya), ugyanakkor a Szentlélek erejéből a megváltó Isten édesanyja. Talán sokszor hallottuk, de most fájón érezzük, hogy sose volt nagyobb szükség Mária közbenjárására, védelmére népünknek, mint most. Kövessük az ő példáját engedelmisségben, szelídségben, imádságban, a rászorulóknak felé forduló szeretetben! Figyeljük üzeneteit, hiszen "aki rám hallgat, meg nem szégyenül." (Sir 24, 22)

„Magyarok Nagyasszonya könyörögj érettünk!”

Könyves Beáta

Ha meghalok

Ne nézzetek rá borzalommal, ha meghalok:

az a halott a koporsóban nem én vagyok.

Csak hamu az, elomló televény.

A láng eltűnt.

A láng, - az voltam én.

Sorsomnak gyászán se könnyeztetek,
s ne mondja a pap: „Íme, porba hullt!”

Sirassátok az árva gyermeket,
s ne a rabot, aki megszabadult.

S mikor a szónok a sírnál beszél,
és végül kiált: „Hát Isten veled!”

Ne le a sírba integessen nékem,
fölfelé nyújtson búcsúzó kezét!

Gárdonyi Géza

Hittan a mindennapokban

A hittan oktatásnak kettős feladata van: egyrészt segít a tanulók hitének ébresztésében, elmélyítésében, az istenszeretet növekedésében, a fiatalok a keresztény/keresztény életgyakorlatba történő bevezetésében, másrészt oda kell eljuttatnia a diákokat, hogy felfogják az isteni igazság teljességét. A hitoktatás egy személyről, a Názáreti Jézus Krisztusról szól. A hitoktatás elsődleges és lényeges tárgya tehát Krisztus „misztériuma”. Hitoktatást végezni azt jelenti: *elvezetni* valakit arra, hogy lehetőleg minden szempontból közeledjen e misztériumhoz.

Közel kétezer év elteltével Isten népe változatlanul tanulja és tanítja a hitet. Elsőként az áll előttünk egész világosan, hogy a hitoktatás az **Egyháznak mindig szent kötelessége és folytonos joga volt, amelyről nem mondhat le.** Minden megkeresztelt embernek - éppen a keresztsége miatt - joga van ahhoz, hogy az Egyház oktassa és nevelje őt, s ez által segítse eljutni az igaz keresztény életre.

Ami pedig az emberi jogokat illeti, minden emberi személynek joga van ahhoz, hogy szabadon keresse a vallási igazságot és ragaszkodjék hozzá: *"minden embernek mentesnek kell lennie a kényszerítől, akár egyesek, akár csoportok, vagy bárminemű emberi hatalom részéről, mégpedig úgy, hogy a vallás tekintetében senki se legyen kénytelen a lelkiismerete ellen cselekedni"*. Sok országban azonban súlyos sérelem éri ezt a jogot, mert a hitoktatás és a hittan tanulása „kártékony” cselekménynek számít.

Szerencsés helyzetben tudhatjuk magunkat, hiszen a városunkban élő gyermekeknek, ifjaknak lehetőségük van az iskolai és plébániai hittan tanulásra. Bár évről évre nehezebb a helyzet, mert mindig újabb nehézségekkel kerülnek szembe, mind a hitoktatók, mind pedig a gyermekek. Ezek a problémák azonban csak átmeneti jellegűek, és idővel mindig megoldódnak.

A szülőknek is megvan a maguk egészen sajátos feladata ezen a téren. Nekik is hangsúlyozni kell a családban, a rendszeres hitoktatás fontosságát.

Szem előtt kell tartanunk a hitoktatásnak azokat a sajátosságait, amelyekre korosztályonként ügyelnie kell. Nagyon jelentős az az időszak, amikor a kisgyermek a családi közösségben megkapja a hitoktatás első elemeit. Azok az egészen rövid kis imádságok, amelyeket a kisgyermek mondogat,

kezdetét jelentik az Istennel folytatott szeretetteljes párbeszédnek, amelyben megtanulja majd Isten szavát hallani. Nem tudjuk eléggé buzdítani a szülőket e „kezdetleges” hitoktatás minél korábbi elkezdésére. Hiszen a keresztény szülők jelentik azt a közösséget, amelyen belül a kisgyermek megtanulhatja, hogyan kerülhet eleven kapcsolatba Istennel. Igen nagy dolog ez, és megköveteli a kisgyermek tiszteletét, akinek joga van ahhoz, hogy egyszerűen, de igazán megismerhesse a keresztény hitet.

Hamarosan elérkezik annak ideje, hogy az iskolában és a templomban, hitoktatásban részesedjék a gyermek. Ez a hitoktatás már rendszeresen és módszeresen vezeti be őt az egyházi életbe és felkészíti a szentségek vételére. Iskolás jellegű tanítás ez, de arra irányul, hogy tanúskodjék a hitről. Ezután következik a serdülőkor és az ifjúkor mindazokkal a nagy, ugyanakkor veszedelmes dolgokkal, amelyeket ez a korszak magában hordoz. A hitoktatás nem hagyhatja figyelmen kívül ennek a nehéz életszakasznak oly könnyen változó feltételeit. Sőt, meghatározó szerepe lehet a sajátos kamaszkori problémák megoldásában annak, ha el tudja vezetni az embert saját életének felfedezéséhez. Az ifjúkorral érkezik el az első nagy döntések ideje. A hitoktatás a keresztény felnőttkor nehéz feladataira is felkészít. Így tehát a hitoktatás olyan iskola, amely a kisgyermekkortól a felnőttkor küszöbéig kíséri el az embereket.

Engedjük tehát, hogy gyermekeink megismerhessék az Isten szerinti életet, és ragadjunk meg minden lehetőséget, hogy a kicsik és nagyok megismerhessék Isten és az emberek szeretetét!

Halasi Tímea

Valaki értem imádkozott

Reményik Sándor verse

Mikor a bűntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott,
Egyszer csak könnyebb lett a terhem,
Valaki értem imádkozott.

Valaki értem imádkozott.
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret,
Jó barátom vagy testvérem.

Én nem tudom, de áldom Istent,
Ki nékem megváltást hozott,
és azt, aki értem csak
egyszer is imádkozott.

A 2007-es hittanos táborról

Idén immár negyedszer szerveztünk táborot az egyházközséghez tartozó gyermekeknek, évről évre növekvő létszámmal (a mostanin 68 gyerek és hat felnőtt kísérő vett részt). Minden évben igyekszünk más-más helyszínt keresni a tábornak, hogy mindig új tájegység érdekességeit ismerhessük meg. Most a Zselic hegység szívében található Patca nevű falura esett a választásunk. A falu határában nemrég épült egy turisztaszálló, ezt béreltük ki teljes egészében. A szállás közelében egy szintén csak pár éve létrehozott mintagazdaság működik, ahol azon kívül hogy sokféle háziállatot tartanak, különböző foglalkozásokon is részt lehet venni, úgymint szövés, kenyérsütés, kürtöskalács-sütés, stb. Külön érdekesség volt a délutáni tehénfejés, melynek során a vállalkozó kedvű gyerekek és felnőttek ki is próbálhatták a kézi fejés mesterségét.

Első nap, útközben a szállás felé tettünk egy kis kitérőt Andocsra, az ismert Mária-zarándokhelyre. A templom érdekessége a körülbelül 700 éves, öltöztetett Mária kegyszobor és a Mária-múzeum, ahol a kegyszobor többszáz öltözéke van kiállítva. A Mária-szobrot 1747 óta a mai napig rendszeresen öltöztetik, mindig az adott ünnepnek megfelelően.

Ezután programunkban Kaposvár következett, ahol egy idegenvezető segítségével jártuk be a város nevezetességeit, majd pedig ellátogattunk a város szélén lévő romkertbe, mely hajdanán egy bencés kolostor volt, mostanra pedig turistalátványosság lett, illetve a területén egy szabadtéri színpad működik.

Mivel a tábor szombaton indult, a vasárnapi szentmisét úgy sikerült megoldani, hogy délután Kaposvárról látogatott ki egy atya misét tartani. Ehhez a szálló közös-

ségi helyiségét alakítottuk át ideiglenesen kápolnává. Mise után *Kálmán atya* még ott maradt vacsorára, a köztes időben pedig kiment a fiúkkal egy mezítlás focimeccset lejátszani.

Hétfőn *József atya* is lejött hozzánk és velünk töltötte a napot. Aznap egy lovagkori hagyományörző egyesület tagjai látogattak el hozzánk, és ízelítőt kaphattunk a korabeli hadviselés mikéntjéből, megtagathattuk a különböző kardokat, dárdákat, páncélingeket, sisakokat, sőt némelyiket fel is próbálhattuk. Szakszerű irányítás mellett íjászkothattunk, fakardokkal csatázhattunk, dobócsillaggal célba dobhattunk, birkózhattunk. Másnap reggel a házi kápolnánkban újra szentmisén vehettünk részt, ezt most József atya celebrálta.

A tábor többi napja sem múlt eseménytelenül. Szerdán egy pár kilométeres gyalogtúrával a szomszéd faluba, Szennára kirándultunk. Itt először egy gyárlátogatáson vettünk részt, ahol különböző fémflakonokat gyártanak, például festékszóró, dezodoros, hajlakkos flakonokat. Több csoportra oszolva végigmehettünk 1-1 teljes gyártósoron.

Ezután a falu közepén fekvő falumúzeumba mentünk, ahol a Somogy megyei népi faépitkezés korabeli technikával és anyagokkal renovált emlékeit, 5 darab parasztházat nézhettünk meg. A falumúzeum területén található Somogy megye egyik legszebb műemléke, a festett fakazettás mennyezetű, népi barokk stílusban épült református templom is, melyet szintén megtekinthettünk belülről is.

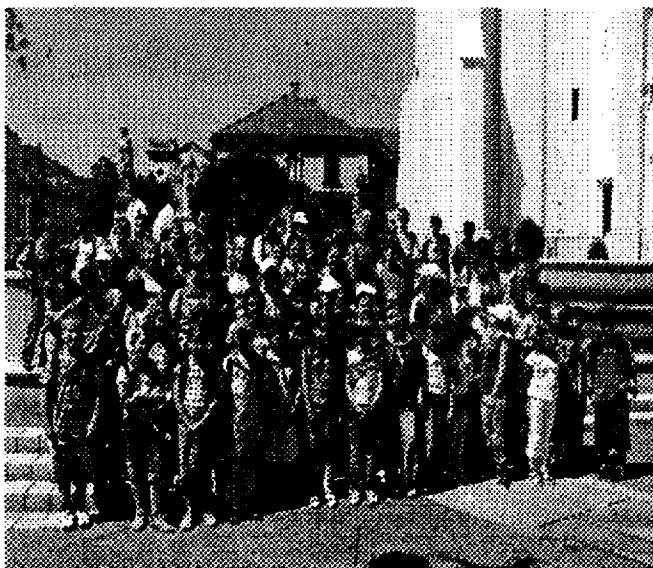
Utolsó előtti nap Bőszénfára buszoztunk át, ahol egy Európa-szerte ritkaságnak számító szarvasfarmot látogattunk meg. Még nekünk felnőtteknek is különleges élményt jelentett, amikor a simogatónak kinevezett karámba, élő szarvasok kö-

zé mehettünk be. Itt az egyik nőstényszarvas kivételesen barátkozós típus volt, végig ott kószált a közelünkben és időnként szinte kikövetelte a simogatást. Ezután egy traktorhúzta pótkocsira ülve bejártuk a gazdaság többi részét is, ahol rengeteg különböző korú és fajtájú szarvast láthatunk élőben.

Az eddig felsoroltakon kívül voltak még hagyományosnak mondható, elmaradhatatlan programjaink is, úgymint kézműveskedés, akadályverseny, éjszakai bátorságtúra, focibajnokság, valamint utolsó este tábortűz és csapatonkénti „ki mit tud?”. Ez utóbbiban ötletesebbnél ötletesebb előadásokon derülhettünk.

A tábor létrejöttéhez sokan hozzájárultak. Köszönjük a híveknek az adományokat, imákat, József atyának az anyagi és erkölcsi támogatást, a Váci Egyházmegye vezetésének a pénzbeli hozzájárulást, és nem utolsósorban kísérőtársaimnak az áldozatvállalást. Reméljük hogy a Jóisten segítségével jövőre tovább folytatódhat a hittanostáborok sorozata.

Csicsiri Ferenc

Istennel való találkozás játékos keretek között

Az oratorium idén 7. alkalommal nyitotta meg kapuit az óvodás és kisiskolás gyermekek számára.

2000. nyarán fogalmazódott meg bennünk a gondolat, hogy a környékbeli településekhez hasonlóan Kistarcsán is legyen a gyermekek számára egy olyan egyházi csoport, ahol szombat délelőttönként közös játékos foglalkozásokon keresztül közelebb kerülhetnek Istenhez. Az oratoriumi foglalkozásokra a „toborzás” kezdetben ismerősök körében történt, pár gyerek vett csak részt ezeken. Később az érdeklődés növekedése a Plébános Úr rendszeres hirdetésének és az egyház támogatásának köszönhetően ma már egyre több gyermeknek és szüleinek van igénye e foglalkozásokra és ezen keresztül Istennel való találkozásra.

Az idejárom gyermekeknek az oratorium egy „játszóház”, ahol egy héten egyszer a kicsik számára különböző foglalkozásokat tartunk, mely a hit és szeretet jegyében zajlik. Ezen időtöltések lehetnek kézműves foglalkozások, szabadtéri játékok valamint a nagy ünnepekre való lelki felkészülés. Minden évben a húsvét számunkra nem csak a tojásfestés élményét jelenti, hanem felkészülünk az egyház legnagyobb ünnepére is. Anyák napján együtt készítjük el édesanyáinknak az ajándékot, és természetesen Advent közeledtével az oratorium közös adventi koszorúját is. Karácsonykor pedig a szülőknek műsorral kedveskedünk és emlékezünk meg Jézus Krisztus születéséről.

Várjuk szeretettel azon kicsiket és szüleit, akik szeretnének egy ilyen közösségbe tartozni, látogassanak el hozzánk. Valamint várjuk olyan segítők jelentkezését is, akik társaink lennének a csoport működtetésében. A foglalkozás minden szombat délelőtt 10 órakor kezdődik, az Ifjúsági téren az egyházközösség épületében.

Szentirmai Borbála

HALOTTAK NAPJA (November 2.)

Halottak napját november 2-án 998 óta tartja meg az egyház. Ez az ünnep összefügg azzal a századvégi szorongásos hangulattal, mely 1000-re a világvégét várta. Ilyen elképzelések mellett igyekeztek a halottakkal "jóban lenni", az elhunytak szellemeivel jó barátságba kerülni. A sírokon gyertyát gyújtottak, hogy "szegény, fázós lelkek annak fényénél melengethessék magukat".

A november 2-i halottak napja konkrétan Sz. Odiló clunyi apáttól (962-1048) ered. Ő ezt az emléknapot a Cluny anyaegyház alá tartozó minden bencés házban bevezette. Ez a rendelete (998) mindmáig fennmaradt. Hamarosan pedig a bencés renden kívül is megünnepelték, a 14. századtól Róma is átvette.

E napon gyertyákat, mécseseket gyújtunk elhunyt szeretteink emlékére. Ehhez a szokáshoz azonban több népi hiedelem is kapcsolódik. Némelyik szerint ennek az a célja, hogy a világosban a "véletlenül kiszabadult lelkecskék" újra visszataláljanak a maguk sírjába, ne kísértsenek, ne nyugtalanítsák az élőket.

Szokás ilyenkor a sírok megtisztítása, rendbe hozása is. Ilyenkor fel is díszítik a sírokat. Virágokat, manapság pedig koszorúkat visznek az elhunytak tiszteletére.

A nép ajkán ennek a szokásnak is megvan a magyarázata: azért kell megszépíteni ilyenkor a sírokat, hogy a halottak szívesen maradjanak lakhelyükben. A néphit szerint ilyenkor ugyanis hazalátogatnak a halottak. Ezért sokféle szokás volt, hogy számukra megterítettek, kenyeret, sót, vizet tettek az asztalra. A bukovinai magyarok körében pedig még a feteget is vittek ennivalót.

Aki ezeken a napokon nem tud kimenni a temetőbe, az otthon gyújt gyertyát.

Mindenszentek és a halottak napja a megemlékezés napja. **Hívő és nem hívő** ember felkeresi szeretteit a temetőben, ahol virággal és gyertyagyújtással adózik emlékének. Ilyenkor felszadnak a régi és még alig gyógyuló sebek. Mindenki szembesül elvesztett szerettei emlékével, szívünk megtelik mély, tompa fájdalommal.

A **fiatal**, aki még nem tudja felfogni a körülötte lévő fájdalmat, csak tiszteletét tudja kifejezni, és érzi, hogy ezen a helyen nem illik hangoskodni. Itt már a béke és a csend honol.

A már **éltesebb** ember, aki megfapasztalta az elvesztést, felidézi emlékeiben szeretteit. Az **idős** ember már azon gondolkodik, hogy lassan közeleg az idő a nagy találkozásióra.

Azonban mindenkiben közös az emlékezés, a sírok rendezése.

Elborítják a sírokat a rokonok, hozzátartozók és barátok virágai, gyertyái. Elhelyezik virágcsokraikat, ami **krizantémból és őszirózsából tevődik össze, az elmúlás jelképes virágaiból**. Estére a temető fényárban pompázik. Aki nem tud kimenni a temetőbe, az otthon gyújt gyertyát szeretteinek, mindenkinek egy-egy szálát.

Akik lakoznak csendben valahol,
Szomorú fűz akire ráhajol,
Akiknek sírján halvány mécs lobog,
A gyötrődést azok már rég feledték:
Mi sírva élünk, ők meg boldogok....

Ady Endre: A halottak

Korbély Gézáné

Mindenszentek

Mai formájában is több mint ezeréves ünnep ez, eredetében és jelentésében, pedig visszamegy az első keresztény századokra.

Minden nép mindenkor tiszteletben tartotta nagyjait és elődjait.

A hajdani rómaiaknál az ünneplés és tisztelet legnagyobb foka volt, hogy őseiknek és hőseiknek isteni és félisteni címeket adományoztak, akiknek aztán szobrot emeltek, esetleg szentélyt állítottak fel.

Marcus Agrippa az összes istenek tiszteletére templomot építtetett Kr.e. 27-ben, s a felépült szentélyt Pantheonnak nevezték el. Itt mutattak be áldozatot az összes istenek tiszteletére.

A keresztények természetesen csak az egy igaz Istent imádták, s távol tartották magukat a bálványimádó szokásoktól.

Ezért többen életükkel fizettek. Sok ezren haltak meg hitükért csak Róma városában, az első századokban.

A vértanúkat az élők hősöknek tartották, és tisztelték őket. Elsősorban ők voltak méltók a feltámadt Krisztust, az égi Barányt kísérsni a mennyei Jeruzsálemben, hiszen ők vértanúhalálukban, véres életáldozatukban lettek Krisztushoz hasonlónak.

Ünnepük, az összes mártírok ünnepe a húsvéti időszakban volt, a húsvét utáni pénteken.

IV. Bonifác pápa 610. május 13-án keresztény templommá szentelte fel a Pantheon, a keresztény mártírok tiszteletére „Sancta Maria ad Martyres” címmel.

IV. Gergely pápa (827-844) helyezte át az ünnepet november 1-jére, amely lassanként az összes szentek ünnepévé vált.

Testvéreink, barátaink, ismerőseink ünnepe ez, azoké, akik üdvözültek

(s nemcsak a szenté avatottaké).

Sőt, a saját - reménybeli - ünne-

pünk is, mert mindnyájan arra vágyunk, hogy egykor a mindenszentek seregében éljünk a mennyben.

Mindennap kell erre gondolnunk, örök célunkra, mint Szent Cyprián írja:

„...amikor lenyugszik a nap és véget ér napunk,
kell, hogy újra imádkozzunk, és kérjük,
hogy ismét felkeljen fölöttünk a fény,
és kérjük azt is, hogy Krisztus elővetele
az örök élet kegyelmét hozza meg nekünk...”

Méhes Zsuzsa

Zarándokút a Szűzanya kegyhelyére

Már hosszú évek óta újra és újra elzarándokolunk Lengyelországba a Szűzanya kegytemplomába.

Azt az élményt ami itt éri az embert, nem lehet sem elmondani, sem leírni, ezt át kell élni és itt kell lenni. Ide az emberek tömege jön el nap mint nap, fiatalok, gyerekek és idősek egyaránt a napnak bármely szakában, hogy imádkozzanak.

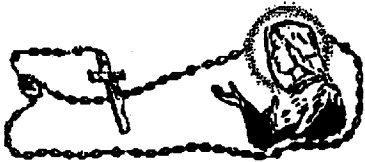
Mi is örömmel jövünk minden évben, mivel lelkileg feltöltődve térünk haza családunkhoz. Idén még lelki támaszunk is volt Balázs atya személyében, aki imáival és énekeivel tette még szebbé és teljesebbé a zarándoklatot. Ott tartózkodásunkkor a szentmiséket két magyarul beszélő atya, Marió és Romanó tartotta, akik szintén hozzájárultak ahhoz, hogy még szebb legyen az ott eltöltött idő.

Meglátogattuk II. János Pál Pápa szülőházát is, ami most múzeumként látogatható, születésétől kezdve láthatók itt személyes tárgyai és az életével kapcsolatos fotói. Itt még most is érezhető az a kisugárzás, ami a Szentatyától áradt.

Balázs atya kalauzolásával még két másik csodálatos zarándokhelyre is eljutottunk.

Utazásunk végén mindenki sok szeretettel gondolt az elmúlt napokra és lélekben már a jövő évi zarándoklatra készültünk, mert aki egyszer ide eljön, a szíve mindig visszahúzza a Szűzanyához.

Kohajda Istvánné

Hogyan imádkozzuk a rózsafüzért?

"Imádkozzatok sokat, nagyon sokat, és hozzatok áldozatot a bűnösökért, mert sok lélek a pokolba kerül, mivel nincs, aki áldozatot hozzon és imádkozzon értük!"

(A Rózsafüzér Királynője Fatimában 1917. augusztus 13-án)

Nehéz meghatározni a Rózsafüzér imádkozásának kezdeteit. Annyi bizonyos, hogy a XV. század második felében vált a családok közkedvelt, népszerű imájává, de szívesen imádkozták közösségekben is. Kezdetben a katolikus szerzetesek lelki életének volt fontos tényezője. Minden szerzetesrend és társaság előírta vagy ajánlotta imagyakorlatai között a rózsafüzért, de a világ és az egyház történelmének nehéz perceiben mindig ott volt a hívő ember kezében is.

A Domonkos-rendi szerzetesek és a karthauziak példája nyomán a rózsafüzér népi ájtatossággá vált. A hagyomány hosszú időn keresztül Szent Domonkost tartotta az "olvasó" megteremtőjének. Annyi bizonyos, hogy az ő nyomába lépő szerzetesek voltak a rózsafüzér imádság leglelkesebb terjesztői, különösen a rózsafüzér-társulatok alapításai által. A jezsuita szerzetesek nagy lelkesedése is nagyban hozzájárult ahhoz, hogy ez az imádkozási mód elterjedjen az egész világon.

Tény, hogy 1480-tól kezdve biztos adatok igazolják, hogy a keresztények tizenöt "titok" segítségével elmélkednek Jézus életének titkai fölött. Az imádkozó ember Mária helyzetéből és szemszögéből, valamint az ő segítségével törekszik behatolni az Örömhír legfontosabb titkaiba. Ezért nem csodálkozunk, hogy a múltban és egészen napjainkig, a pápák annyira szorgalmazták a rózsafüzér imádságot. Az imamódot először IV. Sixtus pápa hagyta jóvá 1478-ban majd II. János Pál pápa is fáradhatatlan volt a rózsafüzér imádság terjesztésében. Mindenki számára követendő példát nyújtott azzal, hogy a Vatikáni Rádió hullámain keresztül személyesen imádkozta elő a rózsafüzért. A rózsafüzér imádság lényegében az Evangélium rövid és népszerű összefoglalója. Az Üdvözlég Mária kezdetű ima litániaszerű ismétlése elmélkedésre sarkall. Így a rózsafüzér elősegíti a szemlélődést, az összeszedettséget, a belső békét, a lélek újjászületését és életképességét.

A rózsafüzérbe iktatott gondolatot titoknak, melyek az Úr Jézus megtestesülésével, megváltó szenvedésével, vagy föltámadásával kapcsolatosak - örvendetes, fájdalmas és dicsőséges rózsafüzért különböztetünk meg. Maga a "rózsafüzér" kifejezés képletes: arra figyelmeztet, hogy imánk ne legyen gépies, hanem olyan, mint rózsailathoz hasonló kedves gondolatcsokor, amellyel a Szűzanyát és Gyermekeit, az Úr Jézust köszöntjük. Az egyházi év folyamán általában az ünnepköröknek megfelelő rózsafüzért imádkozzuk. Hagyományossá vált, hogy hétfőn és csütörtökön az örvendetes, kedden és pénteken a fájdalmas, szerdán, szombaton és vasárnap a dicsőséges rózsafüzért végezzük.

A rózsafüzér imádkozásának áldásai:

Fokozatosan elmélyíti Jézus Krisztus iránti ismeretünket;

Megtisztítja lelkünket a velünk született és azóta szerzett szennyeződésektől;

Azáltal biztosít győzelmet ellenségeink felett, hogy nem ártunk senkinek;

Segít az erényekben való növekedésben;

Lángra lobbantja bennünk az Isten iránti szeretetet, mert megérthetjük, hogy Istennél senki nem szeret bennünket jobban;

Kegyelmekkel és érdemekkel halmoz el;

Segít adósságainkat rendezni Isten és embertársaink felé;

A rózsafüzér elimádkozása valóságos mennyei kézimunka, láthatatlanul finom tűfestés, hímzés vagy kötés, amely a gyöngysor ötven Üdvözlégéből szövődik. Aki mindennap, minden esztendőben elég sokszor pergeti végig olvasóját, hosszú fátylat sző belőle, amellyel valamikor a nagy Irgalom betakarhatja bűneinek egy részét. (Bernadette)

Göttli-Könyves Kinga Margit

KATOLIKUS ÉLET

Kiadja: Kistarcsai Római Katolikus Egyházközség

Főszerkesztő: Somlai József plébános

Készült: Czövek-Windberger nyomda